

Sygn. akt IV K 629/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Agnieszka Kurzawska, Karolina Zarzycka

w obecności Prokuratora: Andrzeja Zaczek

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu: 16.04.2015r., 16.07.2015r., 26.10.2015r., 28.01.2016r., 20.09.2016r., 25.10.2016r., 06.12.2016r., 25.04.2017r., 24.10.2017r., 22.03.2018r.

sprawy: **K. N.**

syna W. i B. z d. G.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

W dniu 21 lutego 2012 r. w W. jako funkcjonariusz (...) w ramach wsparcia przy realizacji postanowienia Prokuratora Okręgowego W. P. w W. z dnia 13 lutego 2012 r. o żądaniu wydania rzeczy: przeszukaniu, przy ul. (...) (...) (...) (...), zleconego Wydziałowi (...) (...) (...), nieumyślnie nie dopełnił ciężących na nim obowiązków przy posługiwaniu się bronią palną, skutkiem czego było nieumyślne oddanie strzału w kierunku P. W. powodujące ranę postrzałową dłoni lewej z raną wlotową w okolicy wyrostka rylcowatego kości łokciowej i wylotową po stronie promieniowej, bliżej nadgarstka z uszkodzeniem kości łódeczkowatej i kości szeregu nadgarstka, które to obrażenia skutkowały rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., wyrządzając tym samym istotną szkodę interesu prywatnego P. W.,

tj. o czyn z art. tj. o czyn z art. 231 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

- I. Oskarżonego **K. N.** od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu uniewinnia;
- II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 1.815,48 zł. (jeden tysiąc osiemset piętnaście złotych i czterdzieści osiem złotych) tytułem uzasadnionych wydatków, w związku z ustanowieniem obrońcy z sprawie;
- III. Na podstawie art.632 pkt.2 k.p.k. koszty procesu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV K 629/13

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego materiał dowodowy Prokuratura Rejonowa W. - P. w W. skierowała do tut. sądu przeciwko K. N. akt oskarżenia, w którym zarzuciła w/w, iż w dniu 21 lutego 2012 r. w W. jako funkcjonariusz (...) w ramach wsparcia przy realizacji postanowienia Prokuratora Okręgowego W. P. w W. z dnia 13 lutego 2012 r. o żądaniu wydania rzeczy: przeszukaniu, przy ul. (...) (...) (...) (...), zleconego Wydziałowi (...) (...) (...), nieumyślnie nie dopełnił ciężących na nim obowiązków przy posługiwaniu się bronią palną, skutkiem

czego było nieumyślne oddanie strzału w kierunku P. W. powodujące ranę postrzałową dłoni lewej z raną wlotową w okolicy wyrostka rylcowatego kości łokciowej i wylotową po stronie promieniowej, bliżej nadgarstka z uszkodzeniem kości łódeczkowatej i kości szeregu nadgarstka, które to obrażenia skutkowały rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., wyrządzając tym samym istotną szkodę interesu prywatnego P. W., tj. o czyn z art. 231 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ujawnionego w toku rozprawy głównej sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy postanowienia Prokuratora Prokuratury Okręgowej W. – P. w W. z dnia 13 lutego 2012 roku zarządzono dokonanie przeszukania osoby P. W. oraz miejsca jego przebywania tj. mieszkania przy ul. (...) (...) G. (...) w W. celem zabezpieczenia przedmiotów, które mogą pochodzić z przestępstwa lub które mogły służyć do jego popełnienia w związku z prowadzoną sprawą o sygn V Ds. 118/11 dotyczącą uprowadzenia M. B.. Powyższe czynności zostały zaplanowane do realizacji na dzień 21 lutego 2012 roku, zaś ich wykonanie zostało zlecone funkcjonariuszom Wydziału do (...) (...), przy pomocy funkcjonariuszy (...). Przed zaplanowanymi czynnościami w dniu 21.02.2012r. w (...) przeprowadzono z funkcjonariuszami biorącymi udział w realizacji odprawę służbową, w trakcie której zasygnalizowano, że przebywający w mieszkaniu przy ul. (...) z G. (...) w W. tzw. figurant P. W. wobec którego planowane jest zatrzymanie może dysponować bronią palną. Wskazano także, że figurant jest bywalcem strzelnicy i siłowni jest osobą dobrze zbudowaną o masywnej, wysportowanej sylwetce. Zaznaczono na odprawie, że jeden z podejrzanych uprzednio zatrzymanych do tej samej sprawy w chwili zatrzymania posiadał przy sobie broń palną. Około godziny 05:45 funkcjonariusze Wydziału (...) (...) w skład którego wchodził oskarżony K. N., a także funkcjonariusze (...) i Z (...) przybyli pod ustalony w/w adres zajęli pozycje do wejścia do przedmiotowego lokalu. Do mieszkania jako pierwsi mieli wejść funkcjonariusze Wydziału (...) (...) za nimi na klatce pozycje zajęli funkcjonariusze z (...) i Z (...). O godz. 6:00 rano dowodzący działaniami dał sygnał do rozpoczęcia akcji. Jeden z funkcjonariuszy (...) kilkakrotnie uderzył pięścią w drzwi wejściowe krzycząc „Policja otwierać”. Z uwagi na to, iż na w/w komendę nie nastąpiła żadna reakcja z wnętrza lokalu, funkcjonariusze przystąpili o siłowego otwarcia drzwi używając sprzętu wyważeniowego. Gdy drzwi ustąpiły do wnętrza mieszkania w ustalonym szyku 2-1 weszło trzech Policjantów, mł. asp. Ł. J., który udał się na lewą część lokalu, oskarżony K. N., który zabezpieczał mieszkanie w kierunku na wprost i po pokonaniu progu udał się na prawą stronę przytrzymując drzwi wejściowe, za nimi w szyku wszedł do mieszkania st. sierż M. J.. Pozostali funkcjonariusze (...) znajdowali się w tym momencie za drzwiami na klatce schodowej, w tym w dalszej części korytarza klatki schodowej funkcjonariusze (...) i (...). (...) (...) w tym oskarżony wyposażeni byli w broń palną krótką z zamontowanymi na nich latarkami. Po siłowym otwarciu drzwi mieszkania w którym było ciemno, w ułamkach sekund oskarżony K. N. razem z Ł. J. weszli do wnętrza mieszkania. K. N. po przekroczeniu progu skierował się ciałem na prawą stronę przytrzymując drzwi wejściowe mieszkania gdzie zatrzymał się, Ł. J. skierował się na jego lewą stronę mieszkania. W tym momencie K. N. zauważył w końcu korytarza sylwetkę osoby w postawie skulonej tylko- bocznej, w świetle latarki zobaczył metaliczny błysk na wysokości pasa tej osoby, z jego perspektywy wyglądało jakby osoba ta chciała uciec, zasłaniając się lewą ręką. Uznał że przedmiot który ta osoba ma w reku to broń, krzycząc Policja oraz dokonując szybkiej oceny i rozpoznania zagrożenia oddał strzał w dolne partie ciała tej osoby celem wyrządzenia jej jak najmniejszych szkód. Osobą do której oddał strzał okazał się być P. W.. P. W. po oddaniu strzału przez K. N. upadł na podłogę wypuszczając z ręki trzymany pistolet, którym okazał się być pistoletem alarmowym do odstrzeliwania amunicji alarmowej. K. N. doskoczył do P. W. i natychmiast odrzucił upuszczoną przez P. W. broń do pomieszczenia znajdującego się w głogi mieszkania po lewej stronie. K. N. zatrzymał się w przedpokoju nie wchodził do pomieszczeń po lewej stronie, które to pomieszczenia sprawdzili jego koledzy z (...). Do pomieszczenia wszedł także dowódca (...) który słysząc strzał nakazał oskarżonemu wycofanie się z mieszkania, po czym jego broń służbowa została oddana i zabezpieczona. P. W. w wyniku oddania strzału przez K. N. został postrzelony w lewą dłoń, natychmiast udzielona mu została pomocy przez funkcjonariusza WR Ł. J., którzy gazą i opatrunkiem uciskowym zabezpieczył miejsce krwawienia uciskając ranę, pomoc udzielana była do czasu przybycia na miejsce załogi Karetki Pogotowia, która zabezpieczała realizację a następnie przejęła P. W. i przewiozła go do szpitala. Po opuszczeniu pomieszczeń lokalu przez załogę karetki z P. W. oraz funkcjonariuszy z (...) funkcjonariusze (...) i Z (...) wraz z osobą przybraną w osobie pracownika ochrony osiedla (...) dokonali przeszukania mieszkania ujawniając

około 30 cm od ściany z drzwiami wejściowymi do lokalu pocisk pistoletowy, natomiast w pomieszczeniu znajdującym się w głębi mieszkania po lewej stronie patrząc od wejścia do mieszkania leżący pod łóżkiem na podłodze pistolet, który został następnie zabezpieczony (jak ustalono był to pistolet alarmowy do odstrzeliwania amunicji alarmowej, na który nie jest wymagane pozwolenie). Od K. N., zabezpieczono broń służbową w postaci pistoletu G. 17 mm wraz z magazynkiem zawierającym 16 szt. nabojów pistoletowych, parę rękawiczek oraz łuskę od pocisku. Nadto został on poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, gdzie odnotowano wynik 0,00 mg. O całym zdarzeniu zostali powiadomieni bezpośredni przełożeni.

W wyniku postrzelenia z broni palnej dłoni lewej z raną wlotową w okolicy wyrostka rylcowatego kości łokciowej i wylotową po stronie promieniowej, bliżej nadgarstka z uszkodzeniem kości łódeczkowatej i kości szeregu nadgarstka, P. W. doznał obrażeń skutkujących rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o następujący materiał dowodowy: zeznania świadków: wyjaśnienia oskarżonego K. N. (k. 366v, 646 – 653), zeznania oskarżyciela posiłkowego P. W. k. 19 – 22, 129 – 131, 344 – 348, 653 – 661, 868), M. J. (k. 63 – 64, 682 - 686); Ł. J., k.65-66, k.145-146, k.690-694, T. C. (k. 34 – 35, 139 – 141, 687 - 690); C. Ć. (k. 297v – 299, 717 - 720); B. L. (k. 301 – 303,720 - 724); P. B. (1) (k. 307 – 308, 724 - 726); E. J. (1) (k. 378 - 379); M. K. (1) (k. 446v - 447); P. T. (1) (k. 304 – 305, 828 - 830); M. K. (2) (k.355v-356, k.851-853), I. K. (k.16v-17, k.849-851), ustne opinie biegłych: H. J. (1), A. Z. (1), K. D. (1), k. 4-8 protokół przeszukania mieszkania,k. 9-12 protokół oględzin lokalu, k. 15 protokół zatrzymania osoby, k. 23-25, 27-29 protokół zatrzymania rzeczy,k. 26 protokół użycia alkometru, k. 30-32 dokumentacja medyczna, k. 48-50 dokumentacja z Wydziału Kontroli (...), k. 54 wykaz przedmiotów zabezpieczonych w toku postępowania, k. 61-62 opinia,k. 79-81 opinia z zakresu broni palnej i amunicji, k. 106 pokwitowanie, k. 115 koperta ze zdjęciami złożonymi na posiedzeniu 30.10.2012r.,k. 132 szkic, k. 149-154 dokumentacja fotograficzna, k. 158-160 protokół eksperymentu procesowego, k. 166-194, 216-227 opinia z zakresu broni, amunicji i balistyki, k. 207-208 protokół oględzin osoby, k. 231-279, 285-286 dokumentacja z Wydziału Kontroli (...),k. 318-323 protokół oględzin osoby, k. 324-348 kserokopia protokołu V K 139/12,k. 350 informacja z (...), k. 375-376 informacja z Wydziału Kontroli (...), koperta wraz z płytą CD, k. 380-382, 389-400, 412, 416-445, protokół z odtworzenia utrwalonych zapisów, k. 450, 506, 619 informacja z K.,k. 621 informacja z Wydziału (...) (...) (...) (...) (...)k. 630 opinia dotycząca oskarżonego nadesłana z (...), k. 816 zdjęcie z opisem załączone przez biegłego A. Z.,k. 839 informacja z K., k. 842 szkic wykonany przez M. T., k. 882-899 uzupełniająca opinia biegłych, k. 957-958 protokół eksperymentu procesowego,k. 962-978 uzupełniająca opinia biegłego z zakresu broni, amunicji, balistyki, k. 993 informacja z K., k. 1003-1006 zdjęcia w powiększeniu wykonane przez informatyków,k. 1016-1017 informacja dot. nośnika w zakresie oględzin mieszkania – 21.02.2012r., k. 1023-1024 informacja od biegłego ds. broni, amunicji, balistyki z nośnikiem, na którym utrwalono zdjęcia z dnia 31 stycznia 2013r. k. 1026 informacja z K., k. 1028-1031 opinia biegłego z zakresu badań wizualnych, k. 1033 płyta dołączona przez biegłego z zakresu badań zapisów wizualnych.

Na wstępie należy wskazać, że wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów wobec K. N., w tym skierowanie do tut. sądu aktu oskarżenia opierało się głównie na dowodzie z opinii ustnej i pisemnej wydanych w toku postępowania przygotowawczego przez biegłego z zakresu badań broni i balistyki H. J. (1), z której wynikało, iż w oparciu o przeprowadzoną analizę zeznań świadków, uszkodzeń postrzałowych pokrzywdzonego, uszkodzeń podłogi korytarza oraz biorąc pod uwagę wyniki badań dowodowego pocisku biegły stwierdził, iż najbardziej prawdopodobną wersję zdarzenia przedstawił P. W.. Wskazać należy, iż wydając przedmiotowe opinie ww biegły opierał się na materiale dowodowym w postaci zeznań przesłuchanego wówczas w charakterze świadka- następnie oskarżonego w sprawie K. N., co spowodowało konieczność dopuszczenia przed sądem kolejnych opinii z udziałem w/w biegłego celem oparcia się wyłącznie na materiale dowodowym, który może zostać wykorzystany w procesie karnym przeciwko osobie, której postawiono zarzut popełnienia przestępstwa. Ponadto, wydając opinie w postępowaniu przygotowawczym w/w biegły przyjął zdaniem sadu w sposób nieuprawniony okoliczność, iż uszkodzenia podłogi korytarza które sam ujawnił w trakcie eksperymentu procesowego (przeprowadzonego w dniu 31 stycznia 2013r., a więc prawie rok od zdarzenia) , pozostają w związku z oddanym przez oskarżonego w dniu 21 lutego 2012r. strzałem - co jak wynika z wydanych opinii miało wpływ na jego końcowe wnioski i przyjęcie większego prawdopodobieństwa wersji przebiegu

krytycznego zdarzenia przedstawianej przez oskarżyciela posiłkowego, niż wersji przedstawianej przez oskarżonego i przesłuchanych w sprawie świadków.

Stwierdzone braki postępowania przygotowawczego na których oparto akt oskarżenia zostały uzupełnione w toku prowadzonego postępowania sądowego, w szczególności poprzez dopuszczenie dowodów z uzupełniających opinii zarówno biegłego z zakresu badań broni i balistyki, biegłego z zakresu chirurgii ogólnej oraz biegłego z zakresu badań wizualnych, niemniej należy już w tym miejscu podkreślić, iż powyższe dowody podważyły początkowe założenia stanowiące podstawę aktu oskarżenia skierowanego do tutejszego sądu przeciwko oskarżonemu K. N..

W przedmiotowej sprawie karnej zdaniem sądu bardzo ważnym było wszechstronne, rzetelne zgromadzenie materiału dowodowego na etapie postępowania przygotowawczego, tak aby można było w sposób jednoznaczny ustalić wersję w jakiej doszło do krytycznego zdarzenia, bowiem tylko ustalenie w sposób jednoznaczny, nie budzący żadnych wątpliwości okoliczności istotnych tego zdarzenia pozwalało na odpowiedzialne przyjęcie która z wersji tj. czy ta prezentowana przez oskarżyciela posiłkowego P. W., czy też wersja przebiegu zdarzenia prezentowana przez K. N. jest prawdziwa. Wypada w tym miejscu zauważyć, iż w procesie karnym dopóki oskarżyciel publiczny nie zgromadzi dowodów podważających wersję prezentowaną przez oskarżonego, dopóty jego twierdzenia nie mogą być ocenione jako niewiarygodne. Dopiero wnikliwa i co najważniejsze pozytywna weryfikacja odmiennych od początku twierdzeń prezentowanych w niniejszej sprawie przez oskarżyciela posiłkowego i oskarżonego mogła uzasadniać przyjęcie przez oskarżyciela publicznego, iż do popełnienia przestępstwa doszło w okolicznościach przedstawionych w akcie oskarżenia.

Podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie oskarżyciel publiczny przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu nie podjął zdaniem sądu możliwych, a zarazem niezbędnych czynności dowodowych celem ustalenia, czy uszkodzenia podłogi korytarza w mieszkaniu gdzie doszło do krytycznego zdarzenia powstały w wyniku oddania strzału przez oskarżonego, co ważne uszkodzeń tych nie ujawniono w dniu 21.02.2012r. podczas przeprowadzonych oględzin mieszkania, czy też uszkodzenia te powstały już po zdarzeniu i nie mają z nim żadnego związku. Udzielenie odpowiedzi na powyższe pytanie było bardzo istotne w szczególności, iż to właśnie te ślady tj. przedmiotowe uszkodzenia podłogi korytarza zdaniem biegłego H. J. (1) opiniującego w sprawie przesądziły, iż wersja oskarżyciela posiłkowego była najbardziej prawdopodobna. Dodatkowo należy wskazać, iż w toku postępowania przygotowawczego biegły z zakresu balistyki przyjął także, że pocisk wystrzelony z broni przez oskarżonego pokonując dłoń oskarżyciela posiłkowego nie zmienił swojego toru lotu, powyższe założenie w toku postępowania sądowego w wyniku dopuszczenia kompleksowej opinii z udziałem biegłego z zakresu chirurgii A. Z. (1) uległo jednak zmianie. Powyższe okoliczności, które ustalone zostały dopiero w toku postępowania sądowego, wymusiły uzupełnienie materiału dowodowego, w tym też celu sąd dopuścił dowód z kompleksowej uzupełniającej opinii biegłych z zakresu balistyki i biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, a także dopuścił dowód z zakresu badań wizualnych celem uzyskania odpowiedzi na istotne w przedmiotowej sprawie pytanie dotyczące uszkodzeń podłogi korytarza które ujawnione zostały dopiero w dniu 31.01.2013r., a których nie ujawniono w trakcie oględzin mieszkania przeprowadzonych bezpośrednio po zdarzeniu tj. w dniu 21.02.2012r. Wnioski płynące z wydanych w toku postępowania sądowego opinii biegłego z zakresu badań broni i balistyki w szczególności gdy uwzględni się opinię wydaną w sprawie przez biegłego z zakresu badań wizualnych nie pozwala zdaniem sądu po pierwsze na wykluczenie wersji przebiegu krytycznego zdarzenia prezentowanej przez oskarżonego K. N. i przesłuchanych w sprawie świadków, po drugie sprawia, iż wersja prezentowana przez oskarżyciela posiłkowego nie jest już bardziej prawdopodobna. Co więcej opinia biegłego z badań zapisów wizualnych K. D. (2), stawia nowe pytania na które nie uzyskano odpowiedzi, a mianowicie: czy nie doszło do celowego wykonania przedmiotowych uszkodzeń podłogi korytarza, tylko po to aby uwiarygodnić w ten sposób wersję prezentowaną przez P. W.. Biegły z zakresu badań wizualnych stwierdził z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, iż przedmiotowych uszkodzeń podłogi korytarza nie było w dniu 21.02.2012r. podczas oględzin mieszkania i wykonanej wówczas dokumentacji fotograficznej, a okoliczności tej nie próbowano nawet wyjaśnić w postępowaniu przygotowawczym przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu.

W toku postępowania sądowego wydana została kompleksowa opinia przez biegłego z zakresu chirurgii ogólnej A. Z. (1), który w trakcie przesłuchania przed sądem stwierdził, iż opinia pisemna wydana w toku postępowania

przygotowawczego k.61-62 z dnia 05.06. 2012r. została wydana jedynie na podstawie akt sprawy, w szczególności w oparciu o dokumentację medyczną z (...) z dnia 21.02.2012r. w której stwierdzono u pokrzywdzonego ranę postrzałową dłoni lewej z raną wlotową w okolicy wyrostka rylcowatego kości łokciowej i wylotową po stronie promieniowej, bliżej nadgarstka, z uszkodzeniem kości łódeczkowatej o kości szeregu nadgarstka. Biegły przyznał, że nie miał bezpośredniej styczności z osobą pokrzywdzonego którego opinia dotyczyła przed wydaniem przedmiotowej opinii i nie przeprowadzał jej oględzin ciała. Podczas rozprawy po okazaniu przez P. W. lewej dłoni biegły skorygował swoją opinię wypowiadając się niejako na temat toru przebiegu pocisku wskazując, że widoczna jest u pokrzywdzonego blizna w rzucie piątej kości śródreżca, mniej więcej w połowie trzonu, zaś druga blizna zlokalizowana jest po stronie promieniowej, na wysokości głowy kości promieniowej przedramienia, na wysokości głowy kości promieniowej. Biegły uznał, że o ile doszło do uszkodzenia kości nadgarstka, ponieważ w dalszym ciągu kanał rany przebiega w poprzek nadgarstka to jednak zaznaczył, że w związku z lokalizacją blizny, po ranie wlotowej kanał rany przebiegał pod innym kątem niż wynikałoby to z dokumentacji medycznej. Biegły nadmienił, że o ile strony rany wlotowej i wylotowej są takie jak wcześniej i wynikają z opinii, to blizna po ranie wlotowej zlokalizowana jest nieco niżej. Biegły stwierdził, że z opinii pisemnej wynika, że rana wlotowa była nieco wyżej tj. około 2 cm w stosunku do blizny, którą ujrzał podczas rozprawy przed sądem. Nie wskazał także że masa kostna nadgarstka ma wpływ na kierunek przemieszczania się pocisku, ponieważ w odróżnieniu od tkanek miękkich, gdzie pocisk nie napotyka na znaczny opór, w środowisku kostnym może w jakiejś mierze zmieniać kierunek przemieszczania się. Nadmienił, że z uwagi na środowisko w jakim przemieszczał się pocisk mogło dojść do niewielkiego ugięcia toru lotu.

Biegły z zakresu badań broni i balistyki H. J. (1) wydając w toku postępowania sądowego kolejne uzupełniające pisemne i ustne opinie stwierdził, iż nie może wskazać, która wersja, czy to pokrzywdzonego, czy też oskarżonego jest bardziej prawdopodobna. Nie jest bowiem w stanie jednoznacznie powiedzieć, w której wersji doszło do oddania strzału dodając, że żadnej z tych wersji nie można wykluczyć. Biegły wyjaśnił także, że o prawdziwości wersji przedstawionej przez pokrzywdzonego świadczyły stwierdzone uszkodzenia podłogi tj. podłogi korytarza. Ustalił wówczas w oparciu o treść zeznań pokrzywdzonego, że gdyby pokrzywdzony znajdował się w takiej pozycji jaką pokazał, zaś strzał został oddany z ostatniego pomieszczenia znajdującego się po lewej stronie przedpokoju, to pocisk po pokonaniu jego lewej dłoni mógł spowodować uszkodzenie podłogi korytarza. Na tej podstawie w toku postępowania przygotowawczego oparł wydaną przez siebie opinię stwierdzając wówczas, że wersja przedstawiona przez pokrzywdzonego była bardziej prawdopodobna niż wersja przedstawiona przez oskarżonego. Biegły wskazał jednak, że pomiędzy oględzinami, a przeprowadzonym eksperymentem minął rok czasu i w tym czasie nie można wykluczyć sytuacji, że przedmiotowe uszkodzenia podłogi mogły powstać od innego elementu, w tym nie koniecznie od postrzału tym bardziej, że podczas pierwszych oględzin nie stwierdzono w/w uszkodzeń podłogi. Biegły wskazał że pierwotnym przyjęciem, że większym prawdopodobieństwem było oddanie strzału z lewej strony w wersji zaprezentowanej przez pokrzywdzonego było właśnie uszkodzenie podłogi w przedpokoju. Biegły wyjaśnił także że początkowo przyjmował założenie, że tor lotu pocisku był stały, czyli nie zmienił się po pokonaniu przeszkody tj. lewej dłoni pokrzywdzonego, jednak po wspólnej opinii z biegłym z zakresu chirurgii, który nie wykluczył sytuacji, że pocisk przy pokonywaniu lewej dłoni pokrzywdzonego mógł zmienić tor lotu pocisku - uważa że prawdopodobieństwo wersji pokrzywdzonego się zmniejsza, bo wówczas nie może wykluczać strzału oddanego z okolicy drzwi wejściowych do mieszkania, czyli wersji prezentowanej przez oskarżonego. Biegły ocenił, że dla niego jako analityka balistycznego wyłączając, uszkodzenia podłogi korytarza z analizy obydwie wersje są prawdopodobne.

Biegły z zakresu przeprowadzonych badań wizualnych K. D. (2) w sporządzonej w toku postępowania sądowego pisemnej wskazał, iż na zdjęciu nr 13 (k.151 – wykonanym w trakcie oględzin mieszkania w dniu 21.02.2012r.) oraz jego powiększeniu k.1022 akt sprawy- nie stwierdzono uszkodzeń glazury widocznych na zdjęciu nr.17 (k.192 wykonanym podczas eksperymentu procesowego przez biegłego H. J. (1) w dniu 31.01.2013r.) Podczas rozprawy głównej biegły K. D. (2) (k. 1082 - 1084) podtrzymał wydaną pisemną opinię uzasadniając w odpowiedzi na pytania - wyciągnięte przez siebie wnioski. Biegły K. D. (3) w sposób jednoznaczny stwierdził, że gdyby uszkodzenia podłogi korytarza widoczne na zdjęciach wykonanych w dniu 31.01.2013r. przez biegłego H. J. (1) istniały w dniu 21.02.2012r. podczas przeprowadzonych oględzin mieszkania, to byłyby widoczne na zdjęciach wykonanych tego dnia, szczególnie na zdjęciu nr.13. Na zdjęciu nr 13 można stwierdzić bowiem inne drobne szczegóły, przy powiększeniu widoczne są

nawet elementy fugi oznaczone czerwonym kółeczkiem, gdzie widać w tym miejscu, że fuga jest jednolita i nie jest uszkodzona. Biegły stwierdził, że może wykluczyć z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, że gdyby te uszkodzenia widoczne na zdjęciach wykonanych przez biegłego H. J. (1) były na płytkach podczas zdjęć wykonywanych w dniu 21 lutego 2012 roku przez technika to byłyby widoczne na tym zdjęciu przy powiększeniu zaś na zdjęciu numer 13 nie stwierdził uszkodzeń na płytce, które stwierdził biegły H. J. (1) podczas oględzin w dniu 31 stycznia 2013 roku.

Sąd zważył co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. N. albowiem przedstawiona przez niego wersja przebiegu krytycznego zdarzenia, zarówno w zakresie okoliczności w jakich do niego doszło, miejsca w którym znajdował się oddając strzał, jak również umiejscowienia i usytuowania ciała pokrzywdzonego w momencie oddania przez niego strzału nie została podważona żadnym dowodem jaki dostarczył oskarżyciel publiczny na potwierdzenie zasadności stawianego mu zarzutu. Zauważyć należy, iż wyjaśnienia oskarżonego znajdują w powyższym zakresie nie tylko wsparcie w zeznaniach świadków tj. funkcjonariuszy policji z (...) (...) i (...) i Z (...) którzy uczestniczyli w przedmiotowej realizacji związanej z zatrzymaniem P. W., ale co istotne ich wiarygodność nie została podważona materiałem dowodowym w postaci opinii wydanych w sprawie przez biegłych z zakresu badań broni i balistyki, z zakresu chirurgii ogólnej oraz biegłego z zakresu badań wizualnych.

Jako wiarygodne sąd ocenił także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków M. J., Ł. J., T. C., C. Ć., B. L., P. T. (2), P. B. (2). W/w świadkowie jako funkcjonariusze Policji w ocenie sądu przedstawili w sposób obiektywny okoliczności zdarzenia z dnia 21.02.2012r. tak jak je zapamiętali. Zauważyć w tym miejscu należy, iż każdy ze świadków miał do odegrania swoją rolę w przebiegu czynności związanej z realizacją przeszukania mieszkania i zatrzymania P. W., każdy z w/w wiedział co do niego należy i za co odpowiada podczas przebiegu tego zdarzenia. Czynności takie z uwagi na ich specyfikę, trudne warunki w jakich są przeprowadzane o czym zeznawali w/w świadkowie, a także to iż czynności te cechuje duża dynamika, zaś na rozpoznanie, ocenę i podjęcie decyzji która może decydować o życiu i zdrowiu uczestników takiego zdarzenia są sekundy- nie może budzić zdziwienia sądu, iż ich relacje na temat szczegółów takiego zdarzenia mogą się różnić. Nie sposób wymagać aby każdy z funkcjonariusz wchodzących w pierwszym szyku bojowym do mieszkania w którym może znajdować się osoba podejrzewana o posiadanie broni palnej, zabezpieczając swoją stronę mieszkania za którą jest się odpowiedzialnym zapamiętał te same okoliczności i w taki sam sposób zeznawał o nich do protokołu. Zdaniem sądu, gdyby zeznania były takie same na temat wszystkich szczegółów zdarzenia, to wówczas budziłoby to uzasadnione wątpliwości, że dokonano uzgodnień przebiegu wersji zdarzenia, natomiast z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia w realiach przedmiotowej sprawy. Przeciwnie każdy ze świadków przedstawił to samo zdarzenie ze swojej perspektywy, z uwzględnieniem miejsca w którym się wówczas znajdował i tak jak je zapamiętał. Zdarzenie które cechuje tak duża dynamika uzasadnia to, iż odwrócenie głowy spojrzenie w inne miejsce pociąga za sobą zmianę perspektywy w odtwarzaniu tego samego zdarzenia. Podkreślić należy, iż Ł. J., M. J. nie mieli żadnych wątpliwości, iż zaraz po przekroczeniu progu mieszkania oskarżony K. N. oddał strzał do P. W., który znajdował się w korytarzu. To że do oddania strzału przez oskarżonego doszło z miejsca o którym wyjaśniał wskazują również zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji, którzy mimo, iż znajdowali w dalszej części korytarza nie mieli wątpliwości, iż między siłowym wejściem do mieszkania a usłyszeniem przez nich strzału minęły sekundy, a nie minuty jak twierdził oskarżyciel posiłkowy. Także okoliczność, iż broń alarmowa jaką miał w chwili oddania strzału przez oskarżonego trzymać P. W. została następnie odnaleziona w trakcie przeszukania mieszkania w obecności przybranej osoby M.(...) w pokoju po lewej stronie na podłodze pod łóżkiem, potwierdza wersję podawaną przez oskarżonego, iż broń tą natychmiast odrzucił w tamtym kierunku. Okoliczność, że broń ta w momencie jej ujawnienia znajdowała się pod łóżkiem i wzbudzić to miało zaskoczenie zdaniem świadka K. u funkcjonariusza, który ja znalazł zdaniem sądu została w sposób nieuprawniony zinterpretowana na niekorzyść oskarżonego. Zauważyć w tym miejscu należy, iż w przeszukaniu mieszkania uczestniczyli już funkcjonariusze (...) i Z (...), nie zaś (...) dlatego też okoliczność, iż jeden z nich był zdziwiony jak twierdził M. K. (2), że pod łóżkiem odnaleziono tę broń jest w pełni uzasadniona. Oskarżony K. N. od początku twierdził, iż jak oskarżycielowi posiłkowemu po oddanym strzale wypadła na podłogę broń, on natychmiast ją odrzucił w lewą stronę mieszkania, powyższe w żaden sposób nie wyklucza, iż w wyniku takiego odrzucania broń wpadła pod łóżko w pokoju znajdującym

się po lewej stronie w głębi mieszkania. Ponadto, gdyby przyjąć wersję P. W., który twierdzi, iż broń ta znajdowała się w komodzie w szufladzie i niejako została specjalnie podrzucona przez Policjantów, to nasuwa się od razu pytanie w jakim celu Policjanci chowali by tę broń pod łóżko, a więc w miejscu gdzie nie była widoczna, skoro mogli położyć ją w miejscu od razu widocznym dla wszystkich. Powyższe tłumaczenie oskarżyciela posiłkowego nie przekonuje sądu, zaś okoliczności w jakich broń ta została odnaleziona przemawiają za wiarygodnością twierdzeń oskarżonego.

Zeznania świadków E. J. (2) i M. K. (1) miały jedynie charakter uzupełniający albowiem w/w osoby nie były naocznym świadkami zdarzenia, a jedynie będąc w składzie karetki udzielili pomocy medycznej oskarżycielowi posiłkowemu. Podobnie sąd ocenił zeznania I. K. zd. G., która w dacie zdarzenia była dziewczyną P. W. i z nim zamieszkiwała. Podkreślić należy, iż w/w nie było w mieszkaniu podczas krytycznego zdarzenia, a swoją wiedzę na temat jego przebiegu czerpała z opowiadać samego oskarżyciela posiłkowego. Sąd nie dał wiary w/w świadkowi w zakresie w jakim twierdziła, iż po tym zdarzeniu na podłodze w końcu korytarza mniej więcej po jego środku było odprysnięcie w jednym miejscu, którego wcześniej nie było albowiem jej twierdzenia są sprzeczne nie tylko z ustaleniami biegłego H. J. (1) w zakresie ilości uszkodzeń i usytuowania tych uszkodzeń które on ujawnił w dniu 31.01.2013r. w trakcie eksperymentu procesowego, ale przede wszystkim twierdzeniom tym przeczy opinia biegłego K. D. (2) z zakresu badań wizualnych który stanowczo wykluczył istnienie tych uszkodzeń w dniu 21.02.2012r. w miejscu gdzie odnalazł je w dniu 31.01.2013r. biegły H. J..

Zeznania świadka M. K. (2) także miały charakter uzupełniający dla poczynienia ustaleń faktycznych. W/w będąc pracownikiem ochrony osiedla został przybrany bowiem przez funkcjonariuszy (...)(...) do przeprowadzenia czynności przeszukania mieszkania i był obecny w pokoju podczas przeszukania gdy Policjanci znaleźli pod łóżkiem broń. W ocenie sądu w toku postępowania przygotowawczego świadek lepiej pamiętał okoliczności przebiegu czynności w których uczestniczył albowiem zeznając przed sądem w/w świadek miał wyraźne problemy z odtwarzaniem zdarzeń, momentami w ogóle nie pamiętał, że w takiej czynności uczestniczył.

Dokonując oceny zeznań P. W. sąd poddał je weryfikacji w zderzeniu z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. To że jego wersja pozostaje w sprzeczności z wersją przedstawianą przez oskarżonego oraz świadków funkcjonariuszy Policji nie przesadzało to automatycznie o jego nieprawdomówności. Zdaniem sądu wiarygodność wersji prezentowanej przez w/w choć nie wykluczona przez biegłego z zakresu badań broni i balistyki, maleje w zderzeniu z opiniami biegłego z zakresu badań wizualnych. W ocenie sądu gdyby P. W. mówił prawdę co do przebiegu krytycznego zdarzenia, to nie miał powodów by twierdzić ich uszkodzenia płytek w korytarzu mieszkania powstały w związku z tym zdarzeniem. Skoro biegły dokonując badań wizualnych zabezpieczonych w sprawie fotografii stwierdził z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, iż uszkodzeń na podłodze korytarza nie było w dniu 21.02.2012r. po krytycznym zdarzeniu. Nie sposób nie dostrzec, iż to właśnie te uszkodzenia podłogi korytarza które jak już wiemy pojawiły się po krytycznym zdarzeniu czyniły prezentowaną przez niego wersję przebiegu tego zdarzenia bardziej prawdopodobną, powstaje więc pytanie czy w niniejszej sprawie nie doszło do celowego tworzenia śladów, które miały jego wersję uwiarygodnić.

Sąd przyznał opiniom biegłych wydanym w toku postępowania sądowego omówionym powyżej pełną moc dowodową. Opinie te pochodzą od osób posiadających wiedzę specjalistyczną w powyższym zakresie zawierają odpowiedzi na wszystkie pytania istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ponadto są pełne, jasne, ponadto nie stwierdzono w sprawie istnienia okoliczności, które podważałyby prawdziwość twierdzeń w nich zawartych.

Pozostałe, a zebrane w toku postępowania dokumenty, zostały ujawnione zgodnie z zasadami procesu karnego i zaliczone w poczet materiału dowodowego, brak bowiem w niniejszej sprawie jakichkolwiek przesłanek podważających wiarygodność treści w nich zawartych.

Biorąc pod uwagę treść zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego omówionego i ocenionego przez sąd, w kontekście penalizacji art. 231 § 1 k.k. w tym przepisów art. 17 Ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 o Policji (w wersji obowiązującej na datę zarzucanego czynu) oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lipca 2005r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez policjantów oraz zasad użycia broni

palnej przez oddziały i pododdziały zwarte Policji w wersji obowiązującej na datę czynu - użycie przez oskarżonego K. N. broni palnej w podanej przez niego wersji, której prawdziwość nie została podważona zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - nie miała charakteru działania bezprawnego. Z treści przywołanych przepisów wynika bowiem, że użycie broni palnej jest ostatecznym środkiem przymusu bezpośredniego, a jej użycie podlega szczególnym restrykcjom. Zgodnie z treścią art. 17 ust.1 pkt. 1 Ustawy o Policji jeżeli inne środki przymusu bezpośredniego okazały się niewystarczające lub ich użycie, ze względu na okoliczności danego zdarzenia, nie jest możliwe, policjant ma prawo użycia broni palnej wyłącznie w celu odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na życie, zdrowie lub wolność policjanta lub innej osoby oraz w celu przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do takiego zamachu. Zgodnie z §3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lipca 2005r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez policjantów oraz zasad użycia broni palnej przez oddziały i pododdziały zwarte Policji- przed użyciem broni palnej policjant po uprzednim okrzyku „Policja” winien wezwać osobę do zachowania się zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, zaniechania ucieczki, odstąpienia od bezprawnych działań bądź użycia przemocy. W razie zaś niepodporządkowania się tym wezwaniom policjant winien zagrozić użyciem broni palnej wzywając okrzykiem „stój bo strzelam” a następnie oddać strzał ostrzegawczy w bezpiecznym kierunku. Powyższych zasad zgodnie z ust.2 §3 nie stosuje się m.in. jednak w sytuacjach o których mowa w art.17 ust. 1 pkt , a także w innych przypadkach, gdy z zachowania osoby posiadającej broń lub niebezpieczne narzędzie wynika, że wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego. Użycie broni palnej w określonej sytuacji musi być poprzedzone okrzykiem „Policja”. O ile zgodnie z twierdzeniem oskarżonego odstąpił on od czynności poprzedzających użycie broni palnej w tym do wezwania do porzucenia broni tj. w warunkach wskazanych w § 3 ust. 2 w/w rozporządzenia to jednak okoliczność ta była w pełni usprawiedliwiona okolicznościami zdarzenia, co nadmienione zostało już wyżej (możliwość dysponowania bronią przez osobę zamieszkujejącą ustalony lokal, dynamika sytuacji, spostrzeżenie przez oskarżonego, że osoba zamieszkujejąca lokal trzyma przedmiot przypominającego broń palną, którą kierował w stronę policjantów w tym niemożliwość podjęcia innych czynności w celu zminimalizowania zagrożenia dla życia i zdrowia innych funkcjonariuszy). Okoliczność ta determinowała więc podjęcie natychmiastowej reakcji, albowiem zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia i zdrowia. Podane przez oskarżonego okoliczności zdarzenia, w tym dotyczące samego oddania strzału, których w świetle materiału dowodowego wykluczyć nie można, niewątpliwie pozwalały na użycie broni palnej w trybie § 3 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lipca 2005r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez policjantów oraz zasad użycia broni palnej przez oddziały i pododdziały zwarte Policji. Jednocześnie jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy bezpośrednio po oddaniu strzału wykwalifikowani funkcjonariusze - paramedycy udzielili pokrzywdzonemu pierwszej pomocy podejmując aż do przybycia wezwanej załogi karetki pogotowienia działania ratownicze.

Mając powyższe na uwadze, treść wyjaśnień oskarżonego, których nie podważono zgromadzonym i przeprowadzonym w sprawie materiałem dowodowym należy stwierdzić, iż w zachowaniu oskarżonego K. N. nie można dostrzec znamion przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków skutkujących możliwością przypisania mu odpowiedzialności karnej z art.231§1i3 k.k. w zb. z art.157§1i3 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż zgodnie z obowiązującym prawem karnym procesowym, na organach procesowych, a więc również na organach ścigania ciąży obowiązek dołożenia należytej staranności w dążeniu do ustalenia tego co naprawdę zaszło i jak w rzeczywistości wyglądają fakty podlegające następnie ocenie prawnej. Powierzchnowa i jednostronna interpretacja niektórych okoliczności, przy jednoczesnej rezygnacji z dokonania czynności niezbędnych dla pełnej realizacji zasady prawdy materialnej – zwłaszcza zaniechanie poszukiwania i zabezpieczania dalszych dowodów - stanowi istotną wadę postępowania przygotowawczego /SN z 20.06.1989r. IV KR 118/89, OSNPG 2-3/1990, poz.21/. Powyższa zasada prawdy materialnej obliuguje wszystkie organy wymiaru sprawiedliwości do dołożenia / i to niezależnie od woli którejkolwiek ze stron procesowych/ maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków dowodowych dla poznania prawdy - tak aby doprowadzić do tego aby osoba niewinna nie poniosła odpowiedzialności karnej, a winny był zawsze do niej pociągnięty / SN z 17.09.1971r. IKR 120/71, OSNPG 12/1971, poz.242/. Podkreślić wypada, iż do wydania wyroku skazującego czego domagał

się oskarżyciel publiczny w przedmiotowej sprawie - nie wystarczające jest stwierdzenie prawdopodobieństwa popełnienia czynu, nawet wysokiego prawdopodobieństwa do jakiego odwołują się organa ścigania - w aktualnie obowiązującym procesie karnym - sąd w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy musi bowiem ustalić **w sposób nie budzący żadnych wątpliwości**, iż osoba, którą oskarżono w realiach sprawy karnej dopuściła się czynu i to w okolicznościach wskazywanych przez oskarżyciela publicznego. Bezsporne jest, iż dopiero kompletny materiał dowodowy może podlegać ocenie w konfrontacji z innymi dowodami zgodnie z zasadami stanowiącymi fundament polskiego procesu karnego, a ostateczna decyzja musi stanowić wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść osoby oskarżanej.

Z tych wszystkich względów, wobec braku w sprawie niniejszej jakichkolwiek innych dowodów, które wskazywałyby jednoznacznie i w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, iż oskarżony K. N. dopuścił się zarzucanego mu czynu Sąd mając na uwadze wskazania art. 5 § 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. N. kwotę w wysokości 1.815,48zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem uzasadnionych wydatków, w związku z ustanowieniem obrońcy w sprawie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art.632 pkt2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.